

Nr 63.

Av herrar **Nilsson, Theodor**, och **Sundberg**, om skärpning av bestämmelserna rörande inrese- och arbetstillstånd för utländska yrkesutövare.

När lagen om utlännings rätt att här i riket vistas vid 1927 års riksdag antogs, hyste bl. a. landets yrkesmusiker den förhoppningen att lagen skulle komma att bereda dem ett verkligt skydd i deras yrkesutövning. Intet annat yrke torde heller vara så utsatt för utländsk konkurrens och beroende av lagligt skydd som just musikeryrket. Dess utövare äro ju i motsats till andra oberoende av att kunna det lands språk, inom vilket de vistas, då, som bekant, notspråket med dess olika benämningar är av internationell art. Det torde även kunna fastslås, att av utläningar, som här i landet vistas och inneha arbetsanställning, ett betydande antal äro musiker eller s. k. musikaliska artister.

De år som förflutit, sedan förutnämnda lag antogs, har emellertid inrese- och arbetstillstånd i betydande utsträckning beviljats utländska musikutövare, och detta fastän en fjärdedel av landets musikerkår sedan radions och ljudfilmens tillkomst varit och är permanent arbetslös.

Svenska musikerförbundet har vid upprepade tillfällen dels i skrivelser till Kungl. Maj:t och dels till socialstyrelsen vädjat om antingen förbud eller begränsning av inrese- och arbetstillstånd åt utländska musikutövare. Förbundet har nämligen i varje enskild fall, då sådana ansökningar av socialstyrelsen remitterats till musikerförbundet för yttrande, kunnat offerera fullt kvalificerad arbetskraft för de områden inrese- och arbetstillstånd avsett. Det oaktat har emellertid socialstyrelsen oupphörligen beviljat utläningar tillstånd att här utöva musikeryrket, och detta har haft till följd att arbetslösheten bland landets musiker sedan ovannämnda lag antogs snarare ökats än minskats. Sålunda kan nämnas, att av musikerförbundets 900 medlemmar i huvudstaden mellan 20 och 25 % sedan flera år äro i saknad av arbete. Och i de större landsortsstäderna är arbetslösheten bland musikerna minst lika stor.

Av ovanstående torde sålunda framgå, att lagen i sin nuvarande tillämpning icke fyller den uppgift, som föranlett dess tillkomst, varför det torde vara oavvisligt att få densamma ändrad därhän att den blir till gagn och icke till skada för den grupp yrkesutövare jag här vidrört. Sålunda bör i lagen inrymmas direkt stadgande för socialstyrelsen — som har sig anförtrodd tillämpningen av nämnda lag — att remittera

varje ärende om inrese- och arbetstillstånd till resp. fackorganisationer för yttrande, och att, i de fall inhemsk fullgod arbetskraft kan offereras av vederbörande fackorganisation, arbetstillstånd vägras utländsk arbetssökande. Enahanda bör även tillämpas ifråga om beslut rörande förlängning av tiden för redan beviljade arbetstillstånd. Socialstyrelsen har nämligen i båda dessa avseenden vid upprepade tillfällen undanhållit fackförbunden att få avgiva sådana yttranden, varför vi anse nödvändigt att särskilda preciserade bestämmelser inrymmas rörande socialstyrelsens skyldigheter i berörda hänseenden. Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta sådana ändringar i lagen om utlännings rätt att i riket vistas, 3 kap. §§ 15 och 16, att i densamma preciseras att varje ansökan om inrese- och arbetstillstånd för utländska yrkesutövare ovillkorligen skall remitteras till resp. fackorganisationer för yttranden, och att i de fall, då dessa fackorganisationer kunna påvisa förefintligheten av och offerera inhemsk fullgod arbetskraft på resp. områden, inrese- och arbetstillstånd åt utländsk yrkesutövare icke må av socialstyrelsen beviljas.

Hemställes att vederbörande utskott ville göra den omformulering av lagtexten i ovan angivna paragrafer som erfordras.

Stockholm den 20 januari 1934.

Th. Nilsson.

Axel Sundberg.
